

Vinston je razvijao svežanj dokumenata koji mu je upravo bio pao iz pneumatične cevi na sto i naišao na komad papira koji je očigledno bio ubačen među među ostale pa zaboravljen. U trenutku kada ga je poravnao, on shvati njegov značaj. To je bila polovina jedne strane Tajmsa starog nekih deset godina - gornja polovina strane, na kojoj se nalazio datum - na kojoj je bila fotografija grupe delegata na nekom partijskom kongresu u Njujorku. U sredini grupe stajali su Džons, Aronson i Raterford. Greške nije moglo biti; u svakom slučaju, u legendi ispod fotografije bila su njihova imena.

Značaj fotografije bio je u tome što su na oba procesa sva trojica priznala da su tog dana bili na evroazijskom tlu. Bili su odleteli, sa nekog tajnog aerodroma u Kanadi, na mesto sastanka koje je bilo negde u Sibiru i sastali se sa članovima generalštaba evroazijske armije, kojima su odali važne vojne tajne. Vinstonu se taj datum zadrža u sećanju, jer je tog dana bio Ivanjdan; no cela ta priča svakako je bila zabeležena na bezbroj mesta. Zaključiti se moglo samo jedno: da su sva priznanja bila laž.

Razume se, tako nešto nije samo za sebe predstavljalo neko otkriće. Vinston čak ni u to vreme nije verovao da su ljudi likvidirani u čistkama zaista počinili sve zločine za koje su bili optuženi. Ali fotografija je predstavljala konkretan dokaz, ona je bila deo ukinute prošlosti, kao fosil koji, pronađen u nepredviđenom sloju, obara geološku teoriju. Ona je bila dovoljna da razbije Partiju u atome, kad bi se samo nekako mogla objaviti i njeno značenje razglasiti. Nastavio je rad i ne zastavši. Čim je video šta je na fotografiji i kakvo joj je značenje, pokro ju je listom papira. Ona se na sreću, kad ju je odvio, sa telekrana videla naopačke.

Zatim je stavio blok za beleške na koleno i gurnuo stolicu unazad, da bi se što je moguće više odmakao od telekrana. Ne pokazivati ništa na licu nije bilo teško; s izvesnim naporom moglo se kontrolisati čak i disanje, ali kucanje srca se nije moglo regulisati, a telekran je bio taman dovoljno osetljiv da uhvati otkucaje. Pustio je da prođe, kako je ocenio deset minuta celo vreme mučen strahom da će ga neka slučajnost - na primer, dašak promaje preko stola - odati. Zatim je, fotografiju, ne otkrivajući je, ubacio u rupu za pamćenje, zajedno sa još nekim nepotrebnim papirima. Ona se tamo za nepun minut pretvorila u pepeo.

To se desilo pre deset - jedanaest godina. Danas bi verovatno tu fotografiju sačuvao. Čudilo ga je što mu sečini da to što ju je držao u ruci nešto menja stvar čak i sad kad su fotografija i snimljeni događaj bili samo sećanje. Je li moć Partije nad prošlošću slabija, upita se on, zato što je jedan dokaz koji više ne postoji nekad postojao?

No ta fotografija, čak i kad bi je bilo moguće uskrsnuti iz pepela, danas više ne bi predstavljala nikakav dokaz. U vreme kad ju je pronašao, Okeanija više nije bila u ratu sa Evroazijom, tako da je Istazija bila ta kojoj su ona tri mrtva čoveka izdali svoju zemlju. Kasnije je bilo novih optužbi - dve, tri, više se nije sećao koliko. Lako je moguće bilo da su priznanja bila prerađivana i prerađivana sve dok prvobitni datumi i činjenice nisu izgubili svaki značaj. Prošlost se ne samo menjala, nego menjala bez prestanka. Najviše ga je mučilo, na neki košmaran način, to što nikad nije jasno shvatio čemu taj ogromni sistem obmane. Neposredne prednosti koje daje falsifikovanje prošlosti bile su očigledne, ali krajnji motiv je bio nedokučiv. On ponovo uze pero i napisa:

Jasno mi je KAKO; nije mi jasno ZAŠTO.

Zapita se, kao što se mnogo puta pre toga pitao, da nije lud on sam. Možda biti lud znači samo biti u manjini koja se sastoji od samo jednog čoveka. Nekad je znak ludila bilo verovanje da se zemlja okreće oko sunca; danas je to verovanje da je prošlost neizmenjiva. Možda je on jedini koji to veruje; ako je jedini, onda je lud. No pomisao da je lud nije ga mnogo uznemirivala; užasno je bilo to da je isto tako mogao i ne biti u pravu.